

ו. והחיה יחזקאל את המתים בבקעת דורא.

ובולחו, כל הדברים שהזכרנו שארעו באותו היום — גמרא [כלומר, אין לכך ראייה מהמקרא, אלא קבלה היא מרבתינו]. וענין זה, שנשרפו ארבע מלכויות — מוכח מהמקרא:

דמתחילה, לפני שחנניה מישאל ועזריה הושלכו לכבשן, כתיב: "ונכודנצר מלכא שלח למכנש לאחשדרפניא סגניא ופחותא אדרגזריא גבריא דתבריא תפתיא וכל שלטני מדינתא וגו' וכתיב איתי גברין יהודאין". בפסוק זה מוזכרות שבע מלכויות.

ולבסוף, לאחר שחזרו מהכבשן, כתיב: "ומתכנשין אחשדרפניא סגניא ופחותא וחדברי מלכא חזין לגבריא אלך וגו'". בפסוק זה מוזכרות רק שלוש מלכויות, וחסרות ארבע מלכויות!

אותן מלכויות שלא הוזכרו בפסוק האחרון — נשרפו (165).

תני רבי אליעזר בן יעקב: אפילו בשעת הפסכה — לא ישנה אדם את עצמו מן הרבנות [מהנהגת הגדולה] שלו.

שנאמר על חנניה מישאל ועזריה: "באדין גבריא אלך כפתו בסרבליהון פטשיהון וכרבלתהון וגו'". שלמרות שהולכים להשרף באש, הלכו בבגדי תפארתן, כדי שלא ייראו מבוהלים ומפוחדים. שעל ידי כך שהולכין בתפארתן — מתביישין שונאיהן מפניהם (166).

אמר רבי יוחנן: גדולים צדיקים יותר צג-א ממלאכי השרת (167), שהזכירם הכתוב קודם למלאך. שנאמר: "ענה ואמר [נכודנצר]: הא אנא חזי גברין ארבעה שרין מהלכין בגו נורא, וחבל לא איתי בחון, ורוח די רביעא דמה לבר אלהין" [ראיתי ארבעה אנשים מותרים מאסוריהם, מהלכים בתוך האש, ואין בהם חבלה, ותוארו של הרביעי דומה למלאך אלקים].

אמר רבי תנחום בר חנילאי: בשעה שיצאו חנניה מישאל ועזריה מכבשן האש, באו כל

שכיב האש שיצא מהכבשן.

166. כך כתב רש"י. וכיד רמה כתב, דהיינו כדי שלא יתבוה בעיני שונאיו, שיראוהו מבוהל ומפוחד.

עוד טעם מפרש המהרש"א, דהיינו כדי שלא יראה האדם את עצמו מצטער ומתאבל על דין שמים, אלא יקבלו מאהבה ובשמחה, דרך כבוד. ועיי' עוד בחידושי הגאונים מה שכתבו בזה.

167. הכי איתא גם במדרשים: "כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל א — ל". עתיד להיות מחיצתן של ישראל לפנים ממחיצת מלאכי

רע" במסכת קידושין [סב א]. עוד הביא רש"י על פי הגירסא שלפנינו "הומק סודו", דהיינו שנשתלשל יסודו. ובשם מורו גרס "והומק סידו", דהיינו סיד הכבשן, שנמש מרוב חמימות הכבשן. ומהבל אותו סיד נשרפו האנשים שהשליכו את חנניה מישאל ועזריה לאש.

ובערוך הביא עוד בשם רב שר שלום: יש חכמים אומרים שלהביות שהיו סרות ויוצאות מן הכבשן — נמקו ודועכו. עיי"ש. וכעין זה כתב ביד רמה, שכלתה תולדת האש שהוא החום. נמק — לשון ימקו בעונם.

165. בספר דניאל [ג כב] מפורש שהרגם כח

אומות העולם — וטפחו לשונאיהן של ישראל [כינוי הוא לישראל] על פניהם. אמרו להם: יש לכם אלוה כזה, שמציל אתכם מן האש, ואתם משתחווים לצלם?

מיד פתחו ישראל ואמרו: "לך ה' הצדקה ולנו בשת הפנים כיום הזה" (168).

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: מאי דכתיב: "אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסניו"?

"אמרתי אעלה בתמר" — אלו ישראל, שנמשלו לתמר (169). שמתחילה סברתי שיהו בהם צדיקים הרבה.

ועכשיו לא עלה בידי אלא סנסן אחד, של חנניה מישאל ועזריה.

אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב: "ראיתי הלילה והנה איש רכב על סוס אדם והוא עמד בין

ההדסים אשר במצלה וגו'",

מאי "ראיתי הלילה"?

ביקש הקדוש ברוך הוא להפוך את כל העולם כולו ללילה, מפני שהשתחוו לצלם של נבוכדנצר.

"והנה איש רכב", אין איש — אלא הקדוש ברוך הוא. שנאמר: "ה' איש מלחמה ה' שמו". "על סוס אדם", ביקש הקדוש ברוך הוא להפוך את העולם כולו לדם.

כיון שנסתכל הקדוש ברוך הוא בחנניה מישאל ועזריה, שמסרו נפשם ולא השתחוו לצלם — נתקררה דעתו.

שנאמר: "והוא עמד בין ההדסים אשר במצלה". ואין הדסים — אלא צדיקים (170).

שנאמר: "ויחי [מרדכי] אמן את הדסה" [והדסה היא אסתר הצדקת] (171). ואין מצולה

השרת. ועיי' בענף יוסף מה שכתב בשם תורת חיים, שהאריך בענין זה.

168. דבר זה נדרש מהמילים "כיום הזה". דהיינו, כיום הזה שיצאו מהכבשן, ואמרו להם הנכרים: יש לכם אלקים וכו', היינו אומרים: לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים, על שטפחו הנכרים על פניהם. מהרש"א.

169. כפי שמצינו במס' סוכה [מה]: "מה תמר זה אין לו אלא לב אחד וכו'". רש"י.

והמהרש"א כתב, דהיינו שאמר הקדוש ברוך הוא, אתעלה ואתגדל בתוך כלל ישראל, כמו התמר שאין לו אלא לב אחד, כך ישראל יהיה להם רק לב אחד לאביהם שבשמים, שיקדשו שם שמים, ולא ישתחוו לצלם.

אבל, לא עלה בידי אלא סנסן אחד שקידש

את שמי. אבל שאר העם חללו שמי, והשתחוו לצלם.

170. המשילם להדסים, כי איתא במס' סוכה: היכי דמי עבות, אמר רב יהודה, והוא דקיימי תלתא תלתא טרפי בחד קינא. לכן מדמה את שלשת הצדיקים הללו להדס, שגם הם היו כהדס, שלשה עלים בקן אחד. תורת חיים.

ובכן יהוידע כתב, דהיינו שכשם שהדס חשוב משולש הוא, כך הצדיקים משולשים בתורה ויראה וגמילות חסדים.

171. במס' מגילה [יג א] איתא להיפך: "רבי מאיר אומר: אסתר שמה. ולמה נקרא שמה הדסה, על שם הצדיקים שנקראו הדסים. וכן הוא אומר: והוא עמד בין ההדסים". ועיי' בתוס' במס' ברכות [כו ב, ד"ה ואין שיחה].

— אלא בבבל, שנאמר: "האמר לצולה הרבי ונהרתוך אוביש" (172).

דהיינו, שהעמיד הקדוש ברוך הוא את עצמו מכעסו, בזכות ההדסים, שהם הצדיקים, אשר במצולה, בכבל.

מיד, מלאים רוגז — נעשים שרוקים [צבועים (173)], ואחר כך אדומים — נעשו לבנים (174), כשנסתכל הקדוש ברוך הוא בצדיקים ונח מכעסו.

אמר רב פפא: מזה שאמר הכתוב שסוס אדום סימן קללה הוא, שמע מינה שפוסיא חירורא — מעלי לחלמא [הרואה סוס לבן בחלומו, סימן יפה הוא לו (175)].

ועתה חוזרת הגמרא ודנה בענין חנניה מישאל ועזריה.

ורבנן, חנניה מישאל ועזריה, לחיבן אזלו [לאן הלכו] לאחר שיצאו מן הכבשן? [שהרי אינם מוזכרים שוב במקרא (176)].

אמר רב: בעין הרע, שהיו מסתכלים בהם בתמיהה על שיצאו בשלום מהכבשן —

מתו.

ושמואל אמר: באותו רוק שרקקו אומות העולם, כשאמרו: "יש לכם אלוה כזה ואתם משתחווים לצלם?!", באותו רוק טבעו (177).

ורבי יוחנן אמר: באמת לא מתו לאחר מכן, אלא עלו לארץ ישראל, ונשאו נשים והולידו בנים ובנות.

ונדון זה, מה נעשה בעניינם של חנניה מישאל ועזריה לאחר מכן, כתנאי [מחלוקת תנאים היא], וכפי ששינונו בכרייתא:

רבי אליעזר אומר: בעין הרע מתו.

רבי יהושע אומר: ברוק טבעו.

וחכמים אומרים: עלו לארץ ישראל, ונשאו נשים, והולידו בנים ובנות. שנאמר: "שמע נא יהושע הכהן הגדול אתה ורעיך הישבים לפניך כי אנשי מופת המה".

איזו הם אנשים שנעשה להן מופת?

הוי אומר: זה חנניה מישאל ועזריה (178).

172. דהיינו, האומר לבבל התייבשי ["חרבי" מלשון חורב ויובש].

173. היעב"ץ כתב, שהוא גוון אדום חלוש. כמו "לא כחל ולא שרק".

174. כתב בבן יהודיע, דהיינו שבתחילה הזדונות נעשו כשגגות, ואחר כך נעשו כזכויות.

175. שכיון שיפה הוא בנבואה, יפה הוא גם לחלום. שהרי חלום אחד מששים בנבואה הוא. מהרש"א.

והרש"ש כתב, דאדסליק מיניה קאי. מזה שאמר לעיל שנעשו לבנים — הוא סימן להנחת

הרוגז.

176. והיה לו לנבוכדנצר להשליטן ולמנותן במינוי חשוב אחר מעשה זה. מהרש"א.

177. כתב המהרש"א, שדבר זר הוא זה שנטבעו באותו רוק. אלא יש לפרש שהוא בדרך משל, שעל ידי שהיו הנכרים רוקקין ומביישין את ישראל על מעשה זה, לכן מתו, כדי שלא יהיו מתביישין עוד ישראל על ידם. וביד רמה כתב, שמתו באותה בושא.

178. ואמר לו הקדוש ברוך הוא ליהושע הכהן הגדול, הם, חנניה מישאל ועזריה, אנשי מופת

שאינה יכולה לחיות, שבא מעשה לפני חכמים והתירוה, לפי שתודום הרופא אמר: אין פרה וחזירה יוצא מאלכסנדריא של מצרים שאין חותכין האם שלה, בשביל שלא תלד ויהיו מצויין במקומות אחרים. והרי למרות זאת הם חיים אחר כך, ומוכח שאין הבהמה נעשית טריפה משום שאין לה אם!

על כל פנים, הרי אין חזירה יוצאה ממצרים לפני שחותכין את האם שלה, והיאך הוציא דניאל משם חזירים כדי להוליד וולדות?

ומתריצין: דניאל זוטרי אייתי, בלא דעתייהו [הוציא משם חזירים קטנים, ולכן לא העלו המצרים על דעתם שכוונתו כדי להוליד וולדות, והתירו להוציאם בלא חיתוך האם⁽¹⁸²⁾].

תנו רבנן: שלשה היו באותה עצה שדניאל לא יהיה שם: הקדוש ברוך הוא, ודניאל, ונבוכדנצר.

הקדוש ברוך הוא אמר: ניזיל דניאל מהבא,

מוכח שלאחר מכן חזרו לארץ ישראל, והיו אצל יהושע הכהן הגדול.

ודניאל, שלא מצינו שהושלך עמהם לכבשן האש, להיכין אזל [לאן הלך, היכן היה] בזמן שהושלכו חבריו?

אמר רב: למיכרא [לחפור] נהרא רבא בטבריא⁽¹⁷⁹⁾.

ושמואל אמר: נבוכדנצר שלחו לאתויי מארץ ישראל לבבל⁽¹⁸⁰⁾ ביזרא דאספסתא [להביא זרע של עשב, שהוא מאכל בהמה]⁽¹⁸¹⁾.

ורבי יוחנן אמר: נבוכדנצר שלחו לאתויי חזירי [להביא חזירים] דאלכסנדריא של מצרים, שהיו גדולים ומשובחים, כדי לגדלם בבבל להוליד וולדות. ותמהינן: איני? וכי אפשר היה להביא חזירים ראויים ללידה ממצרים?

והתניא גבי מה שאמר רבי טרפון, שבהמה שניטלה האם [הרחם] שלה — טריפה היא,

181. הכי הוה קים להו לחכמים. רש"י.

182. כך פירש רש"י. וביד רמה כתב [וכן כתב הרש"ש], דכיון שהיו קטנים, יכול היה להוציאם ממצרים בסתר, בלא שיראום.

ובכן יהוידע הקשה, הרי נבוכדנצר משל אז על מצרים, ולמה הוצרך לעשות בסתר מעשיו? הרי יכול היה לשלוח את דניאל בפרהסיא! וכתב, שלא רצה לשלחו בפרהסיא, שלא יאמרו שהבריחו כדי שלא יאמרו אלהיה קליא בנורא, ולכן לא הראה עצמו שהוא שלוחו של המלך.

המה. שלא הושלכו לכבשן — אלא כדי שיהיו לנס ולמופת. אבל אתה, יהושע, לא הושלכת מצד המופת, אלא מחמת עונש על שנשאו בניך נשים שאינן הגונות לכהונה, וכדלהלן. מהרש"א.

179. כתב ביד רמה: שהלך לחצוב בהר נהר גדול, ממי המעינות שהיו בו. וכל כך למה, כדי שיתאחר שם יתר מדאי, עד שתטרף לו השעה. ועיי' ביעב"ץ שכתב, שחפר שם נהר, משום שהיו מימיה רעים לפי שיושבת על הים, ולא היו להם מים מתוקים לשתייה. וצ"ע.

180. משום שפירותיה של ארץ ישראל חשובין. יד רמה. וכן כתב בערוך.

דלא לימרו בזכותיה איתנצל [שלא יאמרו שבזכותו נצלו חנניה מישאל ועזריה].

ודניאל אמר: איזיל מהכא, דלא ליקיים בי "פסילי אלהיהם תשרפון באש". משום שנבוכדנצר עשאו לדניאל אלוה, והשתחוה לו, וחשש דניאל שיתקיים בו המקרא הזה, שמצוה לשרוף את אלוהי הגויים באש.

ונבוכדנצר אמר: יזיל דניאל מהכא, דלא לימרו קליה לאלהיה בנורא. שהיות ועבד את דניאל והשתחוה לו, חשש שמא ישרף באש, ויאמרו עליו ששרף את אלוהיו.

ומניין לנו דסגיד ליה [שהשתחוה לו]?

דכתיב: "באדין מלכא נבוכדנצר נפל על אנפיהו ולדניאל סגד וגו'".

כתוב: "כה אמר ה' צבאות אלהי ישראל אל אחאב בן קוליה ואל צדקיהו בן מעשיה הנבאים לכם בשמי לשקר וגו'". ועוד כתיב: "ולקח מהם קללה לכל גלות יהודה אשר בכבל לאמר ישימך ה' כצדקיהו וכאחאב אשר קלם מלך בבל באש".

"אשר שרפם מלך בבל" — לא נאמר, אלא "אשר קלם".

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: מלמד שעשאן בקליות [שבליים מהובהבין באש⁽¹⁸³⁾].

עוד כתוב שם, שהסיבה שנשרפו באש: "יען אשר עשו נבלה בישראל וינאפו את נשי רעיהם".

מאי עבוד [מה עשו] אחאב וצדקיהו?

אזיל לגבי ברתיא [הלכו אל בתן] דנבוכדנצר.

אחאב אמר לה: כה אמר ה', השמיעי אל צדקיה [לזנות]!

וצדקיה אמר: כה אמר ה', השמיעי אל אחאב!

אזלה [הלכה] ואמרה ליה לאבוה נבוכדנצר את הדברים.

אמר לה: לא יתכן שבאמת כך נתנבאו משמים, שהרי אלהיהם של אלו שונא זימה הוא!

אלא, כי אתו לגבך — שדרינהו לגבאי [כשיבואו שוב אצלך, שלחי אותם אלי].

כי אתו לגבה, שדרתנהו לגבי אבוה [כשבאו אליה, שלחה אותם אל אביה].

אמר להו נבוכדנצר: מאן אמר לבין [מי אמר לכם] את הדברים שאמרתם לבתי?

אמרו לו: הקדוש ברוך הוא אמר לנו.

אמר להם: והא חנניה מישאל ועזריה שאלתינהו אם מותר לעשות כדבר הזה, ואמרו לי: אסור!

אמרו ליה: אנן נמי נביאי כוותייהו [גם אנו נביאים כמוהם]. לדידהו [להם] — לא אמר

הגדול עמם, ולא ניתנה רשות לאש לשרפם לגמרי. תורת חיים.

183. שנחרך גופן ומתו, אבל לא נשרף גופן לעפר. שהועיל להם מה שהיה יהושע הכהן

להו הקדוש ברוך הוא. לדידן [לנו] — אמר לן.

אמר להו: **אנא בעינא דאיבדקינכו** [אני רוצה לבדוק אתכם], **כי היכי דבדקתינהו לחנניה מישאל ועזריה**, שהשלכתיים לכבשן האש, וניצל.

אמרו ליה: **אינון תלתא הוו, ואנן תריין** [הם היו שלשה צדיקים, ואילו אנו — רק שנים].

אמר להו: **בחרו לכוון מאן דבעיתו בהדייכו** [בחרו לכם עוד אחד שיושלך אתכם לכבשן].

אמרו לו: **יושלך עמנו יהושע כהן גדול.**

משום שסברי: **ליתי יהושע דנפיש זכותיה, ומננא עלן** יבוא יהושע שמרובין זכויותיו, ויגן עלינו].

אחתיהו, שדינהו [הביאוהו, והשליכום] לכבשן.

אינהו איקלו [הם, אחאב וצדקיהו, נשרפו]. ואילו **יהושע כהן גדול — איחורכי מאניה** [נחרכו בגדין]. **שנאמר: "ויראני את יהושע**

ככהן הגדול עמד לפני מלאך ה' וגו'". וכתוב בהמשך: **"ויראמר ה' אל השטן יגער ה' בך וגו' הלא זה אוד מוצל מאש!"** משמע שיהושע היה כמו אוד, שנחרך באש.

אמר ליה נבוכדנצר ליהושע: **ידענא דצדיקא את** [יודע אני שצדיק אתה]. **אלא מאי טעמא אהניא בך פורתא נורא** [למה הועילה בך האש מעט, שנחרכו בגדיך], ואילו **חנניה מישאל ועזריה — לא אהניא בהו** האש כלל?

אמר ליה יהושע: **אינהו תלתא הוו, ומרובים זכויותיהם, ואנא חד** [הם היו שלשה צדיקים כשהושלכו, ואילו אני — רק אחד], שהרי אחאב וצדקיהו שהיו אתי — רשעים היו.

אמר ליה נבוכדנצר: **והא אברהם יחיד הוה** כשהשליכו נמרוד לכבשן האש, ולא ניזוק כלל! (184)

אמר לו יהושע: **התם לא הוו רשעים בהדיה, ולא אתיהיב רשותא לנורא** [לא היו עמו רשעים, ולא ניתנה רשות לאש להזיק]. מה שאין כן **הכא, דהוו רשעים בהרי** — **ואתיהיב רשותא לנורא** [שהיו עמי רשעים, וניתנה רשות לאש] (185).

שהיה יחיד בדורו, לכן שאלו נבוכדנצר שפיר: הרי גם אברהם יחיד היה.

עוד פירש, שלכן לא שאלם מכח אברהם, שהיה לפני חנניה מישאל ועזריה, כי חשש ששייכו לו כדאיתא במס' תענית [יח] שהשיבו לטריינוס הרשע: נמרוד מלך הגון היה, וראוי לעשות נס על ידו. לכן שאלם מחנניה מישאל ועזריה, שמהם מוכח שהוא מלך הגון, וראוי לעשות נס על ידו.

185. מה שלא השיב יהושע לנבוכדנצר כך מיד,

184. הקשה הב"ח, למה לא שאל נבוכדנצר שאלה זו כשאמרו לו אחאב וצדקיהו "אינון תלתא הוו ואנן תריין"? היה לו לטעון להם, הלא אברהם יחיד היה, ובכל זאת ניצל!

וכתב בעיון יעקב דלא קשה מידי. והיינו כדאיתא במסכת פסחים [ק"ח א] שאמר הקדוש ברוך הוא: אני יחיד והוא יחיד, נאה ליחיד להציל יחיד [את אברהם]. ואמרו הם, הרי אנו שנים, ולא יצילנו הקדוש ברוך הוא, שהוא יחיד, אלא ניצל רק על ידי מלאך. לכן צריך שנהיה שלשה, שתרכה זכותנו. מה שאין כן ביהושע,

אמר רבי תנחומ, דרש בר קפרא בציפורי: מאי דכתיב גבי רות, שאמרה לחמותה לאחר שליקטה בשדה בועז: "שש השערים האלה נתן לי". מאי "שש השערים"? (188)

אילימא שש גרעיני שעורים ממש, וכי דרכו של בועז ליתן מתנה רק שש שעורים? והלא שנינו במסכת פאה, שאין פוחתין לעני בגורן מחצי קב שעורים!

ואלא מה נאמר, שנתן לה שש סאין (189) של צג-ב שעורים? היאך אפשר לומר כך? וכי דרכה של אשה ליטול שש סאין ולשאת משא כה גדול וכבד?

אלא, באמת נתן לה בועז שש גרעיני שעורים. ולא בתורת לקט נתנם, אלא רמז רמז לה לרות, שעתידין ששה בנים לצאת ממנה, שמתברכין בשש שש ברכות.

היינו דאמרי אינשי [זהו שאומרים האנשים]: תרי אודי יבישי וחד רטיבא — אוקדן יבישי לרטיבא [שני אודים יבשים ואחד לח, שורפים היבשים את הלח].

אמנם, הטעם שאמר יהושע לנבוכדנצר על שנחרכו בגדיו, דחייה בעלמא דחאו, ואין זה הטעם האמיתי.

ולכן שואלת הגמרא: מאי טעמא איענש יהושע, שנחרכו בגדיו? (186)

אמר רב פפא: משום שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה, ולא מיחה בהן.

שנאמר: "ויהושע היה לבש בגדים צואים". ויש לתמוה: וכי דרכו של יהושע ללבוש בגדים צואים?

אלא, מלמד שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה, ולא מיחה בהן (187).

למה התגלגל הדבר שהושלך עם הרשעים לאש, ולא הצילו הקדוש ברוך הוא מתחילה, שלא יבוא לידי כך.

187. מה שכינה ענין זה שחיללו בניו את הכהונה בבגדים צואים, היינו משום שעיקר ההבדלה בין כהן גדול להדיוט הוא בבגדים. שכהן הדיוט לבוש ארבעה בגדים, וכהן גדול — שמנה. ולכן אמר שנתלכלכו בגדיו בצואה, שנתחללה קדושתם וירדו מגדולתם, משום שנשאו נשים שאינם הגונות. מהרש"א.

188. כתב הרי"ף, שהיה קשה לבר קפרא, מהו הלשון "שש השעורים" בה"א הידיעה, היה לו לומר "שש שעורים". ולכן דרש מה שדרש.

189. דשש קבין או לוגין ליכא למימר, דלא

היינו משום שגם גבי חנניה מישאל ועזריה ניתנה רשות לאש, שהרי נשרפו האנשים שהשליכו אותם לאש. לכן הוצרך לומר שהם היו שלשה, וזכותם של שלשה מועילה אפילו כאשר ניתנה רשות לאש. ואם לא ניתנה רשות לאש, מועילה אפילו זכותו של אחד. אבל גבי יהושע היו תרתי לריעותא, שניתנה רשות לאש, והיה רק אחד, לכן נחרכו בגדיו. תורת חיים. ועיי' בחדושי הגאונים מה שהביא בשם מצודת דוד.

186. כך פירש רש"י. ובאהבת איתן כתב, שלא דחה יהושע את נבוכדנצר דחיה בעלמא, אלא אמת היא, דהא איתא במס' בבא קמא: בהדי הוצא לקי כרבא, והגמרא לומדת שם מהמקרא שהצדיק לוקה כששוכן אצל רשע!

ושאלת הגמרא "מאי טעמא איענש" היא,